

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 3/04-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Mikuláš Práznovský, s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Dvorská cesta 8, ktorou namieta porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 89/03 z 28. augusta 2003, rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 5 C 155/01 zo 14. decembra 2001 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co 72/02 z 15. januára 2003, za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Krajského súdu v Nitre a Okresného súdu Nové Zámky, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Mikuláš Práznovský, s. r. o., v časti, ktorou namieta porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 89/03 z 28. augusta 2003, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť Mikuláš Práznovský, s. r. o., v časti, ktorou namieta porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj

porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 5 C 155/01 zo 14. decembra 2001 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co 72/02 z 15. januára 2003, o d m i e t a pre oneskorenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2003 doručená sťažnosť Mikuláš Práznovský, s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Dvorská cesta 8 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 89/03 z 28. augusta 2003, rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 155/01 zo 14. decembra 2001 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 72/02 z 15. januára 2003.

Z obsahu sťažnosti a príloh, ktoré k nej boli doložené, vyplynulo, že sťažovateľka bola účastníčkou konania (v procesnom postavení žalovanej) vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 155/01. Predmetom tohto konania bola žalobcom uplatnená pohľadávka vo výške 2 226 Sk s príslušenstvom z titulu nezaplatenej mzdy. Okresný súd na pojednávaní 4. decembra 2001 vyhlásil rozsudok, ktorým zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu, ako aj súdny poplatok v zmysle § 2 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 C 155/01 zo 14. decembra 2001 podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd (ako odvolací súd) rozsudkom sp. zn. 5 Co 72/02 z 15. januára 2003 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zároveň zaviazal sťažovateľku na náhradu trov odvolacieho konania. Po doručení rozsudku odvolacieho súdu (7. apríla 2003) podala sťažovateľka v uvedenej právnej veci

dovolanie (7. mája 2003), ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 89/03 z 28. augusta 2003 odmietol.

Porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 89/03 z 28. augusta 2003 namietala sťažovateľka najmä z tých dôvodov, že dovolací súd nezistil ňou namietanú podmienku prípustnosti dovolania podľa v § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je možné vyvodit', „...či to nezistil z objektívnych dôvodov (pre ich neexistenciu) alebo preto, že Najvyšší súd opomenul vyšetriť vady predchádzajúceho konania. Z dikcie § 242 ods.1 druhá veta O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je povinný prihliadať aj na tie vady konania uvedené v § 237 písm. f) O. s. p. , ktoré neboli v dovolaní uplatnené“.

Postup okresného súdu, ktorý porušil svoju poučovaciu povinnosť podľa § 5 ods. 1 OSP, zakladá podľa sťažovateľky zmätočnosť jeho rozsudku v zmysle § 237 písm. f) OSP, a preto mal najvyšší súd dovolanie pripustiť.

Sťažovateľka vyčíta najvyššiemu súdu tiež to, že sa vôbec nezaoberal dôvodmi, pre ktoré krajský súd neodročil odvolacie pojednávanie aj napriek jej písomnému ospravedlneniu, ktoré mu bolo doručené pred vynesení rozsudku spolu so žiadosťou o jeho odročenie. Najvyšší súd podľa sťažovateľky pochybil aj tým, že sa nezaoberal vecnou stránkou jej žiadosti o odročenie odvolacieho pojednávania. V spojitosti s tým vyslovuje sťažovateľka názor, že kolízia s iným pojednávaním (ako tomu preukázateľne bolo v jej prípade) je kvalifikovaným dôvodom pre odročenie pojednávania, ak oň účastník požiada..

Poukazujúc na ustanovenie § 212 ods. 2 OSP sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd porušil povinnosť vyplývajúcu mu z tohto zákonného ustanovenia tým, že neprihliadol na vady konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr., že nebol okresným súdom poučený o možnosti rozhodnúť vec v jeho neprítomnosti). Napokon sťažovateľka pripomína, že najvyšší súd „...ďalej opomenul, že povinnosť

Okresného súdu Nové Zámky zaslať žalovanému žalobu aj s prílohami a vyzvať ho, aby sa k nej vyjadril (§ 114 ods. 2 O. s. p.) nemá význam len pre rozhodnutie pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., ale pre každý kontradiktórny rozsudok. Táto povinnosť súdu vyplýva z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“.

V dôsledku uvedeného sťažovateľka požadovala, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 8. 2003, sp. zn. 5 C 155/01 (5 Cdo 89/03) bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 8. 2003, sp. zn. 5 C 155/01 (5 Cdo 89/03) bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 8. 2003, sp. zn. 5 C 155/01 (5 Cdo 89/03) bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 15. 1. 2003, č. k. 5 C 155/01-57 (5 Co 72/02-57) bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 15. 1. 2003, č. k. 5 C 155/01-57 (5 Co 72/02-57) bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 15. 1. 2003, č. k. 5 C 155/01-57 (5 Co 72/02-57) bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 4. 12. 2001, č. k. 5 C 155/01-39 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 4. 12. 2001, č. k. 5 C 155/01-39 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 4. 12. 2001, č. k. 5 C 155/01-39 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- Sk.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku

rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

1. Sťažovateľka namietala porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 89/03 z 28. augusta 2003, ktorým odmietol jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 72/02 z 15. januára 2003.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo (...) a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

V danej veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 OSP) pri skúmaní prípustnosti dovolania dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a preto ho odmietol [§ 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 4 OSP]. Sťažovateľka podotýka, že „*Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v dovolacom konaní nie je už prípustný žiadny opravný prostriedok ani iný právny prostriedok nápravy*“.

V takýchto prípadoch odmietnutie dovolania môže byť predmetom skúmania zo strany ústavného súdu a meritórneho posúdenia iba za predpokladu, že by výkon právomoci najvyššieho súdu bolo možné považovať za nezlučiteľný s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 206/03) je jedným z dôvodov odmietnutia návrhu jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú v konaní o sťažnosti možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základných práv. O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti, alebo z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na konanie (napr. IV. ÚS 188/03, IV. ÚS 213/03).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je nesúhlas sťažovateľky s jeho právnym názorom a interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení pri rozhodovaní o jej dovolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 72/02 z 15. januára 2003.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti jeho názoru alebo svojvôli a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu vlastným právnym názorom. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Podľa názoru ústavného súdu posúdenie podmienok prípustnosti dovolania uplatnených sťažovateľkou najvyšším súdom nemá takéto nedostatky. Ústavný súd nezistil taký výklad ustanovení citovaných v napadnutom uznesení a také ich uplatnenie vo veci sťažovateľky, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vyrovnal s dôvodmi sťažovateľky, ktorými podporovala prípustnosť svojho dovolania s poukazom na § 237 písm. f). Dovolací súd sa s nimi nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol.

Prípustnosť dovolania neprichádzala podľa názoru najvyššieho súdu do úvahy ani z hľadiska § 238 OSP, resp. podmienok uvedených v § 237 písm. a) až g) OSP.

Ústavný súd ďalej uvádza, že súčasťou žiadneho zo sťažovateľkou označených práv, ktorých porušenie namieta, nie je povinnosť súdu akceptovať ňou uvádzané dôvody prípustnosti opravného prostriedku ani pravidlo týkajúce sa spôsobu ich posúdenia. Preto ich nerešpektovanie súdom nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k označenému uzneseniu najvyššieho súdu, sťažovateľka v petite sťažnosti nekonkretizuje, ktoré zo základných práv obsiahnutých v tomto článku ústavy a dohovoru napáda. Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľkina námietka smeruje proti tomu, že najvyšší súd „...*opomenul, že povinnosť Okresného súdu Nové Zámky zaslať žalovanému žalobu aj s prílohami a vyzvať ho, aby sa k nej vyjadril (§ 114 ods. 2 O. s. p.) nemá význam len pre rozhodnutie pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., ale pre každý kontradiktórny rozsudok. Táto povinnosť súdu vyplýva z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky*“.

V odôvodnení rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 72/02 z 15. januára 2003 sa v súvislosti s týmto tvrdením uvádza, že: „*V prejednávanej veci z obsahu spisu nad všetky pochybnosti vyplýva, že súd si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 114 ods. 1 OSP a odporcovi (t. j. sťažovateľovi) doručil návrh na začatie konania. Súd prvého stupňa tak urobil dňa 20. 9. 2001, kedy vo veci určil termín pojednávania na deň 9. 10. 2001 o 10.15 hod. a spolu s týmto oznámením doručil odporcovi aj rovnopis návrhu. Túto okolnosť dosvedčuje odporcom podpísaná doručienka (do vlastných rúk), ktorú zásielku odporca prevzal 1. 10. 2001 (č. 1. 10 spisu). Z obsahu úpravy súdu prvého stupňa vykonanej*

dňa 20. 9. 2001 nie je možné zistiť, či dal odporcovi poučenie a aký je jeho obsah. Pokiaľ súd prvého stupňa nevyzval odporcu, aby sa k návrhu v lehote 15 dní písomne vyjadril konal v rozpore s ust. § 114 ods. 2 písm. a) OSP. Zároveň toto zákonné ustanovenie ukladá súdu povinnosť poučiť účastníka o možnosti rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153 b OSP, pokiaľ sa k žalobe v uvedenej lehote nevyjadrí. Keďže nebol preukázaný opak, odvolací súd vychádzal z tvrdení odporcu, že nebol vyzvaný na to, aby sa k žalobe vyjadril a ani mu súd neposkytol poučenie v zmysle ust. § 114 ods. 2 písm. a) OSP. Napriek tejto skutočnosti je odvolací súd toho názoru, že uvedené procesné pochybenie nemá za následok nesprávne rozhodnutie v tejto veci. Predovšetkým je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa o veci nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b OSP, a preto nie je potrebné ani zo strany odvolacieho súdu skúma, či sú splnené všetky osobitné podmienky pre vydanie takéhoto rozhodnutia. Absencia poučenia účastníka o možnosti rozhodnúť spor kontumačným rozsudkom (rozsudkom pre zmeškanie) v prípade, ak súd týmto rozsudkom vec ani nerozhodne, nemá za následok takú procesnú vadu konania, pre ktorú by musel odvolací súd bez ďalšieho takýto rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Rovnaký názor má odvolací súd aj v prípade, ak súd nevyzval účastníka konania, aby sa k podanej žalobe písomne vyjadril.“

Z uvedeného je zrejmé, že s námietkami sťažovateľky vo vzťahu k tvrdenému nedoručeniu rovnopisu návrhu na začatie konania, výzvy na vyjadrenie sa k návrhu a k poučeniu ohľadne možnosti rozhodnúť spor rozsudkom pre zmeškanie sa náležite vyrovnal v citovanom rozsudku už krajský súd. Preto nebolo potrebné, aby sa nimi najvyšší súd v dovolacom konaní znovu zaoberal len z toho dôvodu, že na ne sťažovateľka opakovane poukazovala.

Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu výslovne nenamietala porušenie základného práva na verejné prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť k vykonávaným dôkazom. V okolnostiach danej veci porušenie označených základných práv však ani neprichádzalo vôbec do úvahy.

Najvyšší súd rozhodol o dovolaní sťažovateľky 28. augusta 2003, t. j. po troch mesiacoch po jeho podaní (podané bolo 7. mája 2003). Pri rozhodovaní postupoval v zmysle zákonných oprávnení, ktoré mu poskytovali príslušné procesné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, keď nenariadil pojednávanie (§ 243a ods. 1 OSP), s čím súvisí aj právo byť prítomný na pojednávaní. Vzhľadom na ustanovenie § 243a ods. 2 OSP, podľa ktorého sa na dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie (ani v prípade, že sa nariadi pojednávanie), nepovažoval ústavný súd za potrebné zaoberať sa ani možným porušením základného práva sťažovateľky vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základnými právami sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojich označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 72/02 z 15. januára 2003 a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 155/01 zo 14. decembra 2001.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Vychádzajúc z toho, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na to, že od 7. apríla 2003, keď bol sťažovateľke podľa jej tvrdenia doručený rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 72/02 z 15. januára 2003, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 155/01 zo 4. decembra 2001, do 15. decembra 2003, keď podala sťažnosť na pošte Nové Zámky 3, uplynuli viac ako dva mesiace, mal ústavný súd za dostatočne preukázané podanie sťažnosti sťažovateľkou (vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu a krajského súdu) po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd po predbežnom prerokovaní o sťažnosti sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je uvedené v druhom bode výroku tohto rozhodnutia.

Osobitným podaním doručeným ústavnému súdu spolu so sťažnosťou požiadala sťažovateľka o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ním s poukazom na to, že podľa jej názoru spĺňa predpoklady na to, aby bola súdom oslobodená od súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 OSP.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri predbežnom prerokovaní nepovažoval ústavný súd za dôvodné o uvedenej žiadosti sťažovateľky rozhodovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2004